WYROK TRYBUNAŁU (trzecia izba)
z dnia 9 czerwca 2005 r. *

W sprawie C-287/02

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 WE, wniesioną w dniu 9 sierpnia 2002 r.,

Królestwo Hiszpanii, reprezentowane przez L. Fraguas Gadeę, działającą w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez M. Niejahra i S. Pardo Quintillán, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana,

* Język postępowania: hiszpański.

TRYBUNAŁ (trzecia izba),

w składzie: A. Rosas, prezes izby, A. Borg Barthet, J.P. Puissochet, S. von Bahr i J. Malenovský (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: F.G. Jacobs,
sekretarz: R. Grass,

uwzględniając procedurę pisemną,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 20 stycznia 2005 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Królestwo Hiszpanii wnosi w skardze o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2002/461/WE z dnia 12 czerwca 2002 r. w sprawie rozliczenia rachunków państw członkowskich dotyczących wydatków finansowanych przez Europejski Fundusz

Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) Sekcję Gwarancji za rok budżetowy 2001 (Dz.U. L 160, str. 28, zwanej dalej „zaskarżoną decyzją") w części dotyczącej tego państwa członkowskiego.

Ramy prawne

2 Zgodnie z art. 1 ust. 2 lit. b) oraz art. 2 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1258/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 160, str. 103, zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym") Sekcja Gwarancji EFOGR finansuje działania mające na celu ustabilizowanie rynków rolnych, podejmowane zgodnie z zasadami wspólnotowymi w ramach wspólnej organizacji rynków rolnych.

3 Zgodnie z treścią motywu dziewiątego rozporządzenia podstawowego:

„należy podjąć dwa rodzaje decyzji: jedną dotyczącą rozliczenia Sekcji Gwarancji Funduszu i drugą określającą konsekwencje, łącznie z korektą finansową, jakie należy wyciągnąć z wyników kontroli zgodności wydatków z zasadami wspólnotowymi".

4 Co się tyczy pierwszego rodzaju decyzji, dotyczącej rozliczenia rachunków, art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego nakłada na Komisję Wspólnot Europejskich obowiązek rozliczenia rachunków agencji płatniczych przed dniem 30 kwietnia roku

następującego po danym roku budżetowym na podstawie informacji określonych w art. 6 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia. Zgodnie z tym przepisem państwa członkowskie przekazują Komisji w regularnych odstępach czasu roczne sprawozdania finansowe akredytowanych agencji płatniczych odnoszące się do transakcji finansowanych przez Sekcję Gwarancji wraz z informacjami wymaganymi do rozliczenia i aprobaty pod względem kompletności, dokładności i prawdziwości przekazanych ksiąg.

5 Artykuł 7 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia podstawowego stanowi ponadto, iż decyzja w sprawie rozliczenia rachunków dotyczy kompletności, dokładności i prawdziwości przedłożonych ksiąg rachunkowych oraz że nie ma ona wpływu na podjęcie późniejszej decyzji na podstawie ust. 4 tego artykułu.

6 Co się tyczy drugiego rodzaju decyzji, która dotyczy zgodności z przepisami wspólnotowymi, art. 7 ust. 4 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego stanowi, że Komisja „podejmuje decyzję o wykluczeniu wydatków z finansowania wspólnotowego [...], jeśli stwierdzi, że wydatki te nie zostały dokonane zgodnie z przepisami Wspólnoty".

7 W powołanym wyżej art. 7 ust. 4 akapity drugi i trzeci ustanowiona została procedura poprzedzająca wydanie wszelkich decyzji o odmowie finansowania. Zgodnie z tą procedurą wyniki kontroli przeprowadzonych przez Komisję i odpowiedzi zainteresowanego państwa członkowskiego są przedmiotem pisemnej notyfikacji, po której dokonaniu obydwie strony dołożą starań w celu osiągnięcia porozumienia co do działań, jakie należy podjąć. Jeśli porozumienie nie dojdzie do skutku, zainteresowane państwo członkowskie może w terminie czterech miesięcy zwrócić się o rozpoczęcie procedury mediacyjnej.

8 Zgodnie z art. 16 ust. 1 rozporządzenia podstawowego uchyla ono i zastępuje rozporządzenie Rady (EWG) nr 729/70 z dnia 21 kwietnia 1970 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 94, str. 13). Ustęp 2 tego artykułu stanowi, że odniesienia do uchylonego rozporządzenia uznaje się za odniesienia do rozporządzenia podstawowego i odczytuje zgodnie z tabelą korelacji określoną w załączniku I do tego rozporządzenia. Zgodnie z art. 20 akapit drugi rozporządzenia podstawowego stosuje się je do wydatków dokonanych począwszy od dnia 1 stycznia 2000 r.

9 Artykuł 4 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1663/95 z dnia 7 lipca 1995 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 729/70 w odniesieniu do procedury rozliczania rachunków Sekcji Gwarancji EFOGR (Dz.U. L 158, str. 6), zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2245/1999 z dnia 22 października 1999 r. (Dz.U. L 273, str. 5, zwanego dalej „rozporządzeniem wykonawczym") stanowi, że w celu rozliczenia rachunków na podstawie art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego państwo członkowskie przesyła Komisji do dnia 10 lutego roku następującego po roku budżetowym, którego dotyczą: roczne sprawozdanie finansowe wydatków, którymi została obciążona Sekcja Gwarancji, oraz sprawozdania sporządzone przez każdą służbę lub agencję płatniczą, jak również świadectwa oraz sprawozdania wydane przez jednostkę lub jednostki certyfikujące.

10 Artykuł 7 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia wykonawczego stanowi, że decyzje dotyczące rozliczania rachunków, przewidziane w art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, bez uszczerbku dla decyzji podjętych zgodnie z ust. 4 tego artykułu, ustalają kwotę wydatków realizowanych w każdym państwie członkowskim w danym roku budżetowym, które należy uznać za obciążające EFOGR na podstawie przekazanych rachunków, a także na podstawie obniżek i zawieszenia zaliczek dokonanych w trakcie tego roku budżetowego. Artykuł 7 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia wykonawczego stanowi:

„Kwoty, które zgodnie z decyzjami o rozliczeniu rachunków, jak określono w akapicie pierwszym, są odzyskiwane od lub płatne na rzecz każdego państwa

członkowskiego, ustala się, odejmując zaliczki zapłacone w ciągu danego roku budżetowego od wydatków uznanych na ten rok zgodnie z akapitem pierwszym. Kwoty te są odejmowane od lub dodawane do zaliczek na wydatki z drugiego miesiąca następującego po miesiącu, w którym została podjęta decyzja w sprawie rozliczania rachunków".

11 Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego „Komisja powiadamia zainteresowane państwo członkowskie o wynikach weryfikacji dostarczonych informacji wraz ze wszystkimi proponowanymi przez nią zmianami do dnia 31 marca następującego po upływie roku budżetowego".

12 Artykuł 8 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego ma następujące brzmienie:

„W przypadku gdy w wyniku dochodzenia Komisja uznaje, że wydatki nie zostały dokonane zgodnie z regułami wspólnotowymi, powiadamia ona zainteresowane państwo członkowskie o wynikach swojej kontroli i określa środki naprawcze, które należy podjąć w celu zagwarantowania przestrzegania tych zasad w przyszłości.

Informacja odnosi się do niniejszego rozporządzenia. Państwo członkowskie przekazuje swoją odpowiedź w terminie dwóch miesięcy [...].

Po wygaśnięciu terminu na udzielenie odpowiedzi Komisja zaprasza państwo członkowskie na dwustronne rozmowy, podczas których strony usiłują doprowadzić

do porozumienia co do środków, które mają zostać przedsięwzięte w sprawie oceny wagi naruszenia, jak również straty finansowej poniesionej przez Wspólnotę. Po rozmowach i po upływie wszelkich wyznaczonych przez Komisję terminów następujących po tych rozmowach, po konsultacji z państwem członkowskim w sprawie dostarczenia dodatkowych informacji lub, w przypadku gdy państwo członkowskie nie przyjmuje zaproszenia w terminie wyznaczonym przez Komisję, po upływie tego terminu, Komisja oficjalnie powiadamia państwo członkowskie o swoich wnioskach [...]. Bez uszczerbku dla przepisów akapitu czwartego niniejszego ustępu informacja ta zawiera ocenę wszystkich wydatków, które Komisja zamierza wykluczyć na podstawie art. 7 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1258/1999.

Państwo członkowskie powiadamia Komisję w możliwie najkrótszym terminie o środkach naprawczych przyjętych w celu zapewnienia zgodności z regułami wspólnotowymi i o dacie ich wejścia w życie. Komisja przyjmuje w odpowiednim przypadku jedną lub więcej decyzji na mocy art. 7 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1258/1999 w celu wyłączenia wydatków dokonanych w sposób niezgodny z regułami wspólnotowymi do daty wejścia w życie środków korygujących".

Okoliczności faktyczne i przebieg postępowania

13 Po otrzymaniu rocznych sprawozdań finansowych hiszpańskich agencji płatniczych dotyczących roku budżetowego 2001 Komisja powiadomiła władze hiszpańskie o wynikach dokonanej przez nią weryfikacji pismem z dnia 27 marca 2002 r. Wyjaśniając, że pismo to stanowi powiadomienie zgodne zarówno z wymogami art. 7 ust. 2, jak i art. 8 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego, Komisja zaproponowała dokonanie przed dniem 30 kwietnia 2002 r. rozliczenia rachunków kilku agencji płatniczych, w tym agencji dla Navarry. Komisja dodała, że nie proponuje natomiast rozliczenia rachunków agencji płatniczych Fondo español de

garantía agraria (FEGA), agencji dla Kastylii-La Manchy, dla Balearów, dla La Rioja oraz dla Kraju Basków. W załączniku do tego pisma każdorazowo określono charakter weryfikacji oraz dodatkowe informacje, których zażądano przed sformułowaniem propozycji dokonania rozliczenia rachunków, jak również przedstawiono wyniki weryfikacji dokonanej przez Komisję.

14 W dniu 19 kwietnia 2002 r. podczas posiedzenia Komitetu EFOGR, o którym mowa w art. 7 ust. 1 rozporządzenia podstawowego i w którym władze hiszpańskie wzięły udział, Komisja przekazała sprawozdanie końcowe zawierające wyniki dokonanych przez nią weryfikacji (zwane dalej „sprawozdaniem końcowym"), a także projekt decyzji dotyczącej rozliczenia rachunków.

o

15 Pismem z dnia 22 kwietnia 2002 r. władze hiszpańskie przedstawiły Komisji uwagi dotyczące tego projektu decyzji oraz sprawozdania końcowego.

16 Pismem z dnia 25 kwietnia 2002 r. władze te przekazały Komisji swoje uwagi do rachunków agencji płatniczej dla Kastylii-La Manchy, opierając się na dokumencie sporządzonym w dniu 23 kwietnia 2002 r. między innymi przez jednostkę certyfikującą w odpowiedzi na projekt decyzji Komisji (zwanym dalej „dokumentem dotyczącym projektu decyzji"), a dotyczącym zarówno rozliczenia rachunków, jak i toczącej się procedury oceny zgodności z przepisami wspólnotowymi. Władze hiszpańskie twierdziły, że w ocenie jednostki certyfikującej uzyskała ona wystarczające dowody na to, iż księgi są kompletne, dokładne i prawdziwe. Ponadto ich zdaniem zaproponowana przez Komisję korekta nie powinna dotyczyć rekompensat, lecz ograniczać się do pomocy przyznanej na uprawę nawadnianej kukurydzy.

W tych okolicznościach władze te uznają, że korekta powinna zostać ustalona na kwotę 17 855 euro, a nie na kwotę 1 831 526,08 euro.

17 W dniu 11 czerwca 2002 r. władze hiszpańskie przekazały dokumenty dotyczące rachunków agencji płatniczej dla Navarry.

18 W dniu 12 czerwca 2002 r. Komisja wydała zaskarżoną decyzję. Mocą tej decyzji, której podstawę prawną stanowi art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, dokonano rozliczenia rachunków wszystkich hiszpańskich agencji płatniczych z wyjątkiem rachunków FEGA oraz agencji dla Kraju Basków, a także ustalono zmiany do rozliczanych rachunków.

19 W następstwie tego władze hiszpańskie przedstawiły Komisji dokumentację oraz argumenty merytoryczne w ramach procedury poprzedzającej wydanie decyzji dotyczącej zgodności z regułami wspólnotowymi przewidzianej w art. 7 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

20 W będącej przedmiotem niniejszego postępowania skardze Królestwo Hiszpanii żąda, by Trybunał stwierdził nieważność zaskarżonej decyzji w części, w jakiej zawiera ona zmiany mające na celu korektę błędów występujących w księgach agencji płatniczych dla Kastylii-La Manchy, dla Navarry oraz dla Kraju Basków (zwanych dalej „omawianymi agencjami płatniczymi"). Ponadto żąda ono obciążenia Komisji kosztami postępowania.

21 Komisja żąda, by Trybunał oddalił skargę i obciążył Królestwo Hiszpanii kosztami postępowania.

W przedmiocie skargi

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia rozporządzenia wykonawczego

Argumentacja stron

22 W pierwszym zarzucie rząd hiszpański twierdzi, że Komisja wydała zaskarżoną decyzję z naruszeniem zasad procedury spornej przewidzianej w art. 8 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego. Jego zdaniem Komisja naruszyła ten przepis, ponieważ przed wydaniem ww. decyzji nie poczekała na odpowiedź władz hiszpańskich w związku z przedstawionym im projektem decyzji, nie wezwała ich na spotkanie dwustronne celem oceny wagi zarzucanego naruszenia i nie umożliwiła im zażądania otwarcia procedury mediacyjnej. Rząd ten twierdzi, że postępując w ten sposób, Komisja uniemożliwiła im powołanie się na stosowne dowody oraz przedstawienie dokumentów niezbędnych dla uzasadnienia poniesionych wydatków, co narusza ich prawo do obrony.

23 W odpowiedzi na skargę Komisja podkreśla, że zaskarżona decyzja, oparta na art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, została wydana na etapie rozliczania rachunków, nie zaś oceny zgodności z regułami wspólnotowymi, o której mowa

w ust. 4 tego artykułu. Dodaje ona, że zgodnie z wymogiem zawartym w art. 7 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego przed wydaniem decyzji dotyczącej rozliczenia rachunków obowiązana jest ona powiadomić zainteresowane państwo członkowskie o wynikach weryfikacji dostarczonych informacji oraz o wszystkich proponowanych przez nią zmianach.

24 Komisja twierdzi, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału dotyczącym decyzji Komisji zmniejszających zaliczki miesięczne wypłacane państwom członkowskim z tytułu wydatków finansowanych w ramach EFOGR ogólną zasadą jest, że Komisja nie jest uprawniona do wydatkowania środków pieniężnych w ramach zarządzania wspólną polityką rolną, jeśli wydatki te nie są zgodne z zasadami regulującymi wspólną organizację danego rynku (wyroki z dnia 17 października 1991 r.: w sprawie C-342/89 Niemcy przeciwko Komisji, Rec. str. I-5031, pkt 14 oraz w sprawie C-346/89 Włochy przeciwko Komisji, Rec. str. I-5057, pkt 14). Dlatego też, zanim Komisja zaakceptuje rachunki agencji płatniczych, może dokonywać zmian w tych rachunkach poprzez wprowadzenie stosownej korekty, jeśli uzna, że niektóre wydatki dokonane zostały z naruszeniem tych zasad.

25 Zdaniem Komisji zaskarżona decyzja ma charakter wyłącznie tymczasowy, w tym znaczeniu, że stwierdzenie, iż przedmiotowe wydatki sprzeczne były z zasadami wspólnotowymi oraz definitywna odmowa finansowania wspólnotowego uzależnione są od wydania decyzji dotyczącej zgodności z zasadami wspólnotowymi, która po zakończeniu procedury spornej przewidzianej w art. 7 ust. 4 rozporządzenia podstawowego oraz w rozporządzeniu wykonawczym w stosownych wypadkach potwierdza dokonane zmiany rachunkowe. Wreszcie Komisja nie zgadza się z twierdzeniem rządu hiszpańskiego, jakoby doszło do naruszenia przysługującego Królestwu Hiszpanii prawa do obrony.

26 W replice rząd hiszpański twierdzi po pierwsze, że w piśmie z dnia 27 marca 2002 r. Komisja nie wspomina o żadnej korekcie finansowej, której należałoby dokonać na etapie rozliczania rachunków omawianych agencji płatniczych, po drugie zaś, że

kwota wydatków wyłączonych z finansowania wspólnotowego podana została dopiero w sprawozdaniu końcowym i w stosownym projekcie decyzji Komisji, które to dokumenty były przedmiotem dyskusji w czasie posiedzenia Komitetu EFOGR, które odbyło się w dniu 19 kwietnia 2002 r. Twierdzi on również, że sprawozdanie końcowe nie zostało sporządzone w języku hiszpańskim.

27 Ponadto rząd hiszpański jest zdania, że niezależnie od orzecznictwa, na które powołuje się Komisja, korekty finansowe nie mogą być dokonywane w ramach procedury rozliczania rachunków. Po pierwsze, wydatki dokonane z naruszeniem zasad organizacji przedmiotowego rynku znajdują się jego zdaniem poniżej ustalonego przez Komisję progu błędu istotnego. Po drugie, jednostki certyfikujące oceniły, iż istnieją wystarczające dowody na to, że rachunki są kompletne, dokładne i prawdziwe. Po trzecie, orzecznictwo to dotyczy decyzji Komisji redukujących zaliczki miesięczne, które wydawane są na innej podstawie prawnej niż ta, w oparciu o którą wydano zaskarżoną decyzję. Po czwarte, rząd ten sprzeciwia się jednostronnemu narzucaniu decyzji w sprawie rozliczenia rachunków, która nie ogranicza się wyłącznie do „zmian rachunkowych" i która nie została wydana zgodnie z przewidzianą dla tych celów procedurą, mimo że wszczęto już procedurę prowadzącą do wydania decyzji w przedmiocie zgodności z przepisami wspólnotowymi. Wreszcie rząd hiszpański ocenia korekty finansowe w stosunku do sprawozdań omawianych agencji płatniczych dokonane przed zakończeniem procedury oceny zgodności z zasadami wspólnotowymi jako „przedwczesne", tym bardziej że w przypadku agencji płatniczej dla Kraju Basków zaskarżoną decyzją nie dokonano rozliczenia rachunków.

28 W duplice Komisja nie zgadza się z twierdzeniem, jakoby zmiany dokonane w stosunku do sprawozdań omawianych agencji płatniczych były przedwczesne. Dostępne informacje pozwoliły na wyciągnięcie ogólnych wniosków co do kompletności, dokładności i prawdziwości przekazanych sprawozdań, na podstawie których zaakceptowano, bądź wykluczono z finansowania wspólnotowego jako dokonane niezgodnie z regułami wspólnotowymi, figurujące w tych sprawozdaniach wydatki.

29 Ponadto Komisja uważa, że zastrzeżenia podniesione w replice złożonej przez rząd hiszpański, a dotyczące braku powiadomienia w piśmie z dnia 27 marca 2002 r. o proponowanych zmianach w stosunku do przekazanych sprawozdań, stanowią nowy zarzut, który należy uznać za niedopuszczalny. Tytułem żądania ewentualnego Komisja domaga się oddalenia tego zarzutu jako bezpodstawnego.

30 Wreszcie Komisja twierdzi, że w niniejszej sprawie kwestionuje się przysługujące jej uprawnienie do dokonania zmian w stosunku do rocznych sprawozdań agencji płatniczych w zakresie nieprawidłowych wydatków, których dotyczą problemy związane z jakością ksiąg, a ponadto problemy co do zgodności z obowiązującą regulacją wspólnotową. Jednak brak uznania takiego uprawnienia prowadzi do pozbawienia w znacznej części sensu procedury rozliczenia rachunków rocznych.

Ocena Trybunału

31 Na wstępie należy zbadać, czy Komisja uprawniona jest do dokonywania korekt finansowych w stosunku do sprawozdań rocznych agencji płatniczych od momentu wydania decyzji dotyczącej rozliczenia rachunków.

32 Przede wszystkim, zgodnie z art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego tego rodzaju decyzja, która dotyczy kompletności, dokładności i prawdziwości przedłożonych ksiąg rachunkowych, nie ma wpływu na wydanie późniejszej decyzji na podstawie ust. 4 tego artykułu, dotyczącej wykluczenia wydatków z finansowania wspólnotowego, jeśli wydatki te nie zostały dokonane zgodnie z przepisami wspólnotowymi. Zasada ta powtórzona została w art. 7 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego, który uściśla, że kwoty, które są odzyskiwane od każdego państwa członkowskiego na

podstawie ww. decyzji, ustala się, odejmując zaliczki zapłacone w ciągu danego roku budżetowego od wydatków uznanych na ten rok. Z powyższego wynika, że przy podejmowaniu decyzji dotyczącej rozliczenia rachunków Komisja może wyciągnąć konsekwencje z wykrytych przez nią nieprawidłowości księgowych w przedłożonych księgach rachunkowych i to niezależnie od decyzji co do zgodności z zasadami wspólnotowymi, o której mowa w ww. art. 7 ust. 4.

33 Dalej zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego zmiany wynikające z weryfikacji sprawozdań rocznych można zaproponować przed dokonaniem rozliczenia tylko pod warunkiem, że propozycje zmian przedłożone zostaną zainteresowanemu państwu członkowskiemu przed dniem 31 marca roku następującego po upływie roku budżetowego, którego dotyczy badanie. W tym względzie z pisma datowanego na dzień 27 marca 2002 r. oraz z załącznika do tego pisma wynika, że Królestwo Hiszpanii zostało powiadomione o proponowanych zmianach w stosunku do sprawozdań rocznych agencji płatniczych dla Kastylii-La Manchy oraz dla Kraju Basków.

34 Wreszcie zgodnie z orzecznictwem Trybunału Komisja nie jest uprawniona do wydatkowania środków pieniężnych w ramach zarządzania wspólną polityką rolną, jeśli wydatki te nie są zgodne z zasadami regulującymi wspólną organizację danego rynku i zasada ta ma charakter powszechnie obowiązujący (ww. wyroki: w sprawie Niemcy przeciwko Komisji, pkt 14 i 15 oraz w sprawie Włochy przeciwko Komisji, pkt 14 i 15).

35 Z powyższego wynika, że jeśli Komisja wykaże, iż w księgach agencji płatniczych figurują wydatki dokonane sprzecznie z przepisami wspólnotowymi regulującymi wspólną organizację danego rynku, może ona wyciągnąć z tego wszelkie konsekwencje, a więc także dokonać korekt finansowych w stosunku do sprawozdań rocznych agencji płatniczych, począwszy od etapu decyzji dotyczącej rozliczenia rachunków wydawanej na podstawie art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.

36 Skoro dokonanie takich zmian w ramach decyzji dotyczącej rozliczenia rachunków należy do kompetencji Komisji, należy zbadać, czy nie zostało w niniejszej sprawie naruszone przysługujące Królestwu Hiszpanii prawo do obrony. Zarzut naruszenia tego prawa został wyraźnie podniesiony przez rząd hiszpański.

37 Z orzecznictwa Trybunału wynika, że poszanowanie prawa do obrony w każdym postępowaniu wszczętym przeciwko określonemu podmiotowi, które może zakończyć się wydaniem aktu powodującego dla niego negatywne skutki, stanowi fundamentalną zasadę prawa wspólnotowego, której należy przestrzegać nawet w braku jakichkolwiek uregulowań proceduralnych. Zgodnie z tą zasadą adresatom decyzji wpływających w sposób istotny na ich interesy powinno się umożliwić użyteczne przedstawienie ich stanowiska (zob. w szczególności wyrok z dnia 24 października 1996 r. w sprawie C-32/95 P Komisja przeciwko Lisrestal i in., Rec. str. I-5373, pkt 21 oraz wyrok z dnia 21 września 2000 r. w sprawie C-462/98 P Mediocurso przeciwko Komisji, Rec. str. I-7183, pkt 36).

38 W niniejszej sprawie umożliwienie władzom hiszpańskim przedstawienia stanowiska w przedmiocie propozycji rozliczenia rachunków zarówno w trakcie wymiany korespondencji pomiędzy tymi władzami a Komisją, jak i podczas posiedzenia Komitetu EFOGR, które miało miejsce w dniu 19 kwietnia 2002 r. — które to czynności poprzedziły wydanie zaskarżonej decyzji — stanowiło spełnienie wymogów wynikających z zasady poszanowania prawa do obrony.

39 Co się tyczy argumentów rządu hiszpańskiego, w których twierdzi on, że Komisja powinna była zwołać dwustronne spotkanie i w razie potrzeby umożliwić Królestwu Hiszpanii zażądanie otwarcia procedury mediacyjnej — należy je odrzucić, albowiem w dniu, w którym ww. państwo członkowskie wniosło skargę, nie dobiegła jeszcze

końca procedura przewidziana w art. 8 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego dla celów ostatecznego ustalenia treści korekt, które należy wprowadzić. Dlatego też argumenty te nie mają znaczenia dla kwestii zgodności z prawem zaskarżonej decyzji.

40 Co się zaś tyczy zastrzeżeń podniesionych przez rząd hiszpański w replice, a dotyczących rzekomego niepoinformowania przez Komisję w piśmie z dnia 27 marca 2002 r. o korektach finansowych proponowanych z tytułu rozliczania rachunków, należy stwierdzić, że podstawowy zarzut podniesiony w skardze dotyczy naruszenia rozporządzenia wykonawczego poprzez niezastosowanie się do złożonej procedury spornej przewidzianej w art. 8 ust. 1 tego rozporządzenia. Dlatego też wymienione wyżej zastrzeżenia, które w żaden sposób nie dotyczą tej procedury, nie mają związku z powołanym wyżej zarzutem i wobec tego należy je uznać za stanowiące nowy zarzut podniesiony po raz pierwszy na etapie repliki.

41 W niniejszej sprawie nie mamy jednak do czynienia z nowymi okolicznościami ujawnionymi w toku postępowania, które uzasadniałyby opóźnienie rządu hiszpańskiego w powołaniu się na ten zarzut. Przeciwnie, miał on możliwość podnieść go w skardze. W konsekwencji zarzut ten należy uznać za niedopuszczalny na podstawie art. 42 § 2 akapit pierwszy regulaminu Trybunału. Podobnie zarzut braku hiszpańskojęzycznej wersji sprawozdania końcowego jest niedopuszczalny z uwagi na to, że również on został podniesiony po raz pierwszy na etapie repliki.

42 Mając na względzie powyższe rozważania, pierwszy zarzut należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu drugiego, podniesionego jako zarzut ewentualny, a dotyczącego błędnie wyliczonej kwoty podlegającej zwrotowi, ustalonej w załączniku I do zaskarżonej decyzji

43 Na wypadek gdyby Trybunał nie uwzględnił zarzutu naruszenia wymogów proceduralnych dotyczących korekty finansowej w stosunku do rachunków omawianych agencji płatniczych, rząd hiszpański twierdzi, że korekta finansowa rachunków agencji płatniczej dla Kastylii-La Manchy zawarta w załączniku I do zaskarżonej decyzji jest nieprawidłowa, tak co do zasady, jak i co do kwoty.

W przedmiocie części pierwszej zarzutu drugiego, dotyczącej zasadności korekty finansowej w stosunku do rachunków agencji płatniczej dla Kastylii-La Manchy.

— Argumentacja stron

44 Kwestionując zasadność ww. korekty finansowej, rząd hiszpański powołuje się na uwagi jednostki certyfikującej zawarte w dokumencie dotyczącym projektu decyzji. Twierdzi on, że w dokumencie tym jednostka certyfikująca uznała, iż jedyne większe

zastrzeżenie, które powinno być przedmiotem badania dokonanego przez wysokich urzędników agencji płatniczej, podniesionym w jej sprawozdaniu z audytu dla potrzeb aprobaty sprawozdania finansowego za rok budżetowy EFOGR 2001 (zwanym dalej „sprawozdaniem w sprawie aprobaty"), dotyczące braku koordynacji pomiędzy centrum zarządzania a działem informatycznym, odnosi się do nieprawidłowości finansowej spowodowanej niewłaściwym zastosowaniem współczynnika penalizacji zaprzestania uprawy nawadnianej kukurydzy. Jednostka certyfikująca jest zdania, że po pierwsze jest to nieprawidłowość, która nie została stwierdzona w latach poprzedzających i która miała wpływ tylko na jedną z licznych linii budżetowych zgrupowanych pod nazwą „uprawa roślin", po drugie zaś, że nieprawidłowość miała charakter powtarzający się, co pozwala na identyfikację mechanizmu, wskutek którego powstała, a co za tym idzie dokładne określenie jej konsekwencji.

45 Poza tym, powołując się na wytyczną Komisji nr 8 zawartą w dokumencie VI/5331/98 zatytułowanym „Wytyczne w sprawie audytu na potrzeby aprobaty rachunków agencji płatniczych EFOGR", a dotyczącą pobierania próby i oceny nieprawidłowości przez krajowe jednostki certyfikujące, rząd hiszpański twierdzi, że w niniejszej sprawie nie należy stosować korekty finansowej, przynajmniej na etapie rozliczania rachunków, z uwagi na to, że wynikiem ekstrapolacji dokonanej na podstawie wszystkich nieprawidłowości wykrytych podczas audytu przedmiotowych ksiąg rachunkowych jest kwota 7 725 640,85 euro, która znajduje się poniżej progu błędu istotnego ocenianego na 1% całkowitej kwoty wydatków. Z tych względów jednostka certyfikująca mogła uznać, że księgi przedłożone przez agencję płatniczą dla Kastylii-La Manchy za rok budżetowy 2001 są kompletne, dokładne i prawdziwe.

46 Komisja przedstawia w swoich pismach powody, dla których jej służby uznały, że rachunków ww. agencji płatniczej nie można zaaprobować bez dokonania uprzednich korekt. W tym względzie powołuje się ona między innymi na sprawozdanie w sprawie aprobaty. Podobnie jak jednostka certyfikująca Komisja dokonała porównania informacji zawartych w tym sprawozdaniu z informacjami zawartymi w sprawozdaniu tej jednostki zawierającym wnioski z audytu ksiąg za poprzedni rok budżetowy.

47 Komisja twierdzi, że sprawozdanie w sprawie aprobaty, w treści przez nią cytowanej, zawiera wśród „Uwag nieskorygowanych w całości w obecnym roku budżetowym" zasadniczą uwagę dotyczącą sektora uprawy roślin. Uwaga ta dotyczy koordynacji działań pomiędzy centrum zarządzania a służbami informatycznymi i ma na celu zmianę aplikacji informatycznych dotyczących zarządzania pomocą finansową.

48 Komisja dodaje, że zdaniem jednostki certyfikującej owa zasadnicza uwaga odnosi się do uwag dotyczących dwóch rodzajów nieprawidłowości występujących w rachunkach za poprzedni rok budżetowy, które zawarte są w sprawozdaniu tej jednostki. Pierwsza nieprawidłowość jest nieprawidłowością informatyczną, która pociągnęła za sobą wypłatę pomocy finansowej w błędnej kwocie na rzecz beneficjentów dopłat przyznanych na produkcję pszenicy durum w specjalnych strefach. Druga nieprawidłowość, która pozostaje niewyjaśniona, związana jest z systemem informatycznym służącym do wykrywania braków w przepływie informacji dotyczących przestrzegania obowiązku zachowania powierzchni minimalnej dla działek, które zostały zadeklarowane jako odłogowane. Ta ostatnia nieprawidłowość spowodowała wypłatę kwot przewyższających te, które należało faktycznie wypłacić.

49 Zgodnie z treścią sprawozdania w sprawie aprobaty, w brzmieniu cytowanym przez Komisję, istnienie podobnych braków w rachunkach za rok budżetowy 2001 oznacza, że błędy w rachunkach nie zostały poprawione przed sporządzeniem późniejszych rachunków. W opinii Komisji z powyższego sprawozdania wynika, że nieprawidłowości miały charakter losowy. Wskazuje ona na nieprawidłowości dotyczące pszenicy durum i trudności związane ze sprawdzaniem zmiennych, które należy wziąć pod uwagę, by ponownie obliczyć kwotę pomocy przypadającą na jednostkę powierzchni, co okazało się konieczne z powodu powtarzających się nieprawidłowości w aplikacjach informatycznych.

50 Komisja zwraca w szczególności uwagę na fakt, że nieprawidłowe zastosowanie redukcji powierzchni odłogowanej dotyczące nawadnianej kukurydzy spowodowało wypłatę błędnych kwot w roku budżetowym 2001. Opierając się na sprawozdaniu w sprawie aprobaty, twierdzi ona również, że wyniki kontroli nie zostały w sposób prawidłowy wprowadzone do systemu informatycznego oraz że system ten nie wykrył braku rejestracji tych wyników.

— Ocena Trybunału

51 Zgodnie z art. 7 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego decyzja w sprawie rozliczenia rachunków określa kwotę wydatków poniesionych w każdym państwie członkowskim w ciągu danego roku budżetowego, która jest uznawana za obciążającą EFOGR. Z powyższego wynika, że Komisja dokonuje nieuchronnie oszacowania wydatków, które nie zostały uznane.

52 Poza tym, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem rozporządzenie podstawowe umożliwia Komisji obciążenie EFOGR tylko takimi wydatkami, które zostały dokonane zgodnie z zasadami ustanowionymi dla poszczególnych sektorów produkcji rolnej (zob. w szczególności wyroki: z dnia 25 lutego 1988 r. w sprawie 327/85 Niderlandy przeciwko Komisji, Rec. str. 1065, pkt 24; z dnia 8 stycznia 1992 r. w sprawie C-197/90 Włochy przeciwko Komisji, Rec. str. I-1, pkt 38 oraz z dnia 24 stycznia 2002 r. w sprawie C-118/99 Francja przeciwko Komisji, Rec. str. I-747, pkt 38) i obliguje Komisję do odmowy finansowania wydatków, jeśli stwierdzi ona, że wystąpiły nieprawidłowości (wyrok z dnia 9 stycznia 2003 r. w sprawie C-157/00 Grecja przeciwko Komisji, Rec. str. I-153, pkt 44).

53 Z utrwalonego orzecznictwa wynika również, że aby wykazać zaistnienie naruszenia zasad wspólnej organizacji rynków rolnych, Komisja nie jest obowiązana wykazywać w sposób wyczerpujący braku dostatecznej kontroli ze strony organów krajowych lub nieprawidłowości w przedkładanych przez nie danych liczbowych, lecz powinna wskazać dowody uzasadniające jej poważną i uzasadnioną wątpliwość co do tej kontroli, czy tychże danych liczbowych. Zmniejszenie ciężaru dowodu w stosunku do Komisji uzasadnione jest faktem, iż to właśnie państwo członkowskie jest w najlepszej sytuacji, by zgromadzić i zweryfikować dane niezbędne do dokonania rozliczenia rachunków EFOGR i na nim ciąży w związku z tym obowiązek przedstawienia jak najbardziej szczegółowych i zupełnych dowodów: rzeczywistego przebiegu przeprowadzanych przezeń kontroli, danych liczbowych, a w razie konieczności nieprawdziwości twierdzeń Komisji (zob. ww. wyrok z dnia 6 marca 2001 r. w sprawie C-278/98 Niderlandy przeciwko Komisji, Rec. str. I-1501, pkt 39–41; ww. wyrok w sprawie Grecja przeciwko Komisji, pkt 15-17, oraz wyrok z dnia 4 marca 2004 r. w sprawie C-344/01, Rec. str. I-2081, pkt 58).

54 Ponadto Trybunał wielokrotnie stwierdzał, że zainteresowane państwo członkowskie nie może podważyć wniosków Komisji, nie dostarczając na poparcie swoich twierdzeń dowodów, które wykazywałyby istnienie niezawodnego i sprawnie działającego systemu kontroli (ww. wyrok w sprawie Grecja przeciwko Komisji, pkt 18).

55 Komisja przedstawiła w swoich pismach znaczące dowody uzasadniające wątpliwość, jaką powzięła co do niezawodności kontroli przeprowadzonych w 2001 r. przez władze hiszpańskie. Przede wszystkim stwierdziła ona, że nieprawidłowości, które wystąpiły w roku budżetowym 2000, w tym błędy wynikające z aplikacji informatycznych, które spowodowały wypłatę błędnych kwot dotyczących pszenicy durum oraz minimalnej powierzchni zadeklarowanej jako odłogowana, nie zostały skorygowane w roku następnym. Dalej, powołując się na sprawozdanie w sprawie aprobaty, podkreśliła, że po pierwsze nieprawidłowe zastosowanie redukcji powierzchni odłogowanej dotyczącej nawadnianej kukurydzy spowodowało wypłatę błędnych kwot w roku budżetowym 2001, co zostało wykryte podczas kontroli dokumentacji, po drugie zaś, że nie dokonano działań kontrolnych mających na celu

zagwarantowanie zarejestrowania wyników inspekcji. Wreszcie zgodnie z załączonymi przez Komisję do jej odpowiedzi na skargę fragmentami ze sprawozdania w sprawie aprobaty brak jest tych kontroli w różnych dziedzinach sektora uprawy roślin.

56 Rząd hiszpański nie przedstawił dowodów wskazujących na faktyczny przebieg kontroli ani też dowodów wykazujących, że twierdzenia Komisji nie są prawdziwe. Ponadto nie wykazał on, by niedostatki wykryte w systemie kontroli za rok budżetowy 2000 zostały naprawione celem przygotowania tego systemu do sprawnego działania w roku budżetowym 2001. Samo stwierdzenie, że nieprawidłowość dotyczyła jedynie linii budżetowej odpowiadającej nawadnianej kukurydzy w żaden sposób nie spełnia wymogów ciężaru dowodu spoczywającego na zainteresowanym państwie członkowskim, w kształcie określonym w powołanym w pkt 54 powyżej orzecznictwie.

57 Poza tym nie można przychylić się do argumentu, zgodnie z którym wynik ekstrapolacji dokonanej na podstawie wszystkich wykrytych nieprawidłowości znajduje się poniżej granicy błędu istotnego określonej w wytycznej Komisji nr 8. Wytyczna ta dotyczy pobierania próby i oceny nieprawidłowości przez krajowe jednostki certyfikujące. Nie uchybia ona uprawnieniu Komisji do dokonywania zmian w sprawozdaniach rocznych na etapie rozliczania tych rachunków.

58 Z powyższego wynika, że przedstawiona przez Komisję argumentacja jest wystarczająca, by powziąć poważną i dającą się uzasadnić wątpliwość co do wyników kontroli przeprowadzanych przez władze hiszpańskie, którym z kolei nie udało się skutecznie odeprzeć tej argumentacji. W konsekwencji należy uznać, że Komisja uprawniona była do stwierdzenia naruszenia reguł wspólnotowych

dotyczących wydatków EFOGR i, z zastrzeżeniem kwestii określenia wysokości kwoty nieprawidłowych wydatków, do dokonania korekty finansowej.

59 W związku z tym, co zostało przedstawione powyżej, należy oddalić pierwszą część drugiego zarzutu stawianego przez Królestwo Hiszpanii w uzasadnieniu skargi.

W przedmiocie drugiej części drugiego zarzutu, dotyczącej wyliczenia kwoty korekty finansowej w stosunku do rachunków agencji płatniczej dla Kastylii-La Manchy

— Argumentacja stron

60 Rząd hiszpański twierdzi po pierwsze, że korekta finansowa powinna odnosić się wyłącznie do linii uprawy roślin, której dotyczy nieprawidłowość powstała wskutek braku koordynacji pomiędzy służbami. Jest to linia odpowiadająca odłogowaniu terenów przeznaczonych pod uprawę nawadnianej kukurydzy, na której to linii Komisja oparła propozycję korekty.

61 Komisja odpowiada, że z powodu losowego charakteru próby problem koordynacji pomiędzy poszczególnymi służbami może powodować różnego rodzaju nieprawidłowości. Stwierdzając związek pomiędzy nieprawidłowościami wykrytymi w stosunku do lat budżetowych 2000 i 2001, jednostka certyfikująca potwierdziła, że problem złej koordynacji dotyczy nie tylko nawadnianej kukurydzy, lecz również pszenicy durum, czy powierzchni minimalnej zadeklarowanej jako odłogowana.

62 Po drugie, rząd hiszpański podnosi, że nawet jeśli przyjąć za Komisją najbardziej prawdopodobny wynik ekstrapolacji losowo wybranych nieprawidłowości związanych z pomocą dotyczącą uprawy roślin, kwota ta powinna wynieść 1 380 043,53 euro, z uwagi na to, że ekstrapolacja dokonana przez Komisję uwzględnia linię odpowiadającą rekompensatom, która nie jest częścią pomocy dotyczącej uprawy roślin.

63 Powtarzając w duplice treść załączonego do niej wydanego przez Komisję w dniu 10 grudnia 2002 r. komunikatu, zgodnie z którym „[r]rzeczywiście przy dokonywaniu ekstrapolacji nie należało uwzględniać linii rekompensat" oraz „uwaga ta zostanie uwzględniona przy dokonywaniu korekty końcowej", Komisja wyjaśnia, że jej zdaniem powyższe stanowi dowód na tymczasowy charakter poprawek w stosunku do rachunków zawartych w zaskarżonej decyzji. Komisja uważa ponadto, że ciężar dowodu na etapie procedury rozliczania rachunków nie może być większy niż ciężar dowodu wymagany w ramach procedury prowadzącej do wydania decyzji w przedmiocie zgodności z regułami wspólnotowymi, kiedy to następuje ostateczne ustalenie ewentualnych korekt finansowych, które należy zastosować.

— Ocena Trybunału

64 Jeśli chodzi o ciężar dowodu, to dotyczące tej kwestii zasady ustalone przez Trybunał w dotychczasowym orzecznictwie przypomniane zostały w pkt 53 i 54 powyżej. Trybunał potwierdził mianowicie, że Komisja ma prawo dokonywać oceny na podstawie wyników kontroli dokonanych celem wyliczenia kwot wydatków zasadnie poniesionych przez EFOGR w sytuacji, w której zainteresowane państwo członkowskie nie przedstawiło żadnych dowodów na to, że Komisja oparła się na nieprawdziwych danych, i nie wykazało również, że wykryte nieprawidłowości nie

wpływają na budżet Wspólnoty lub też mają na ten budżet znacznie mniejszy wpływ, niżby to wynikało z ustaleń Komisji (wyrok z dnia 21 marca 2002 r. w sprawie C-130/99 Hiszpania przeciwko Komisji, Rec. str. I-3005, pkt 90 i 91).

65 Mając powyższe na względzie, należy uznać, że samo stwierdzenie, jakoby nieprawidłowość, której dopuściły się władze hiszpańskie, miała wpływ jedynie na uprawę nawadnianej kukurydzy, niepoparta żadnym dowodem na istnienie niezawodnego i sprawnie działającego systemu kontroli, w żaden sposób nie podważa ustaleń Komisji.

66 Z drugiej strony stwierdzić należy, że cytując w duplice wcześniej zaprezentowane stanowisko, które przywołane zostało w pkt 63 powyżej, Komisja sama przyznała, iż przy dokonywaniu ekstrapolacji niesłusznie uwzględniła linię rekompensat. Dlatego też należy stwierdzić, podobnie, jak czyni to rzecznik generalny w pkt 56 opinii, że Komisja niesłusznie uwzględniła ww. kwoty rekompensat przy obliczaniu rozmiaru nieprawidłowości.

67 Istnieją poza tym obiektywne dowody na to, że błąd taki rzeczywiście wystąpił. Z listy najbardziej prawdopodobnych wartości nieprawidłowości ekstrapolowanych przez jednostkę certyfikującą na podstawie rachunków agencji płatniczej dla Kastylii-La Manchy, która figuruje we fragmentach sprawozdania w sprawie aprobaty załączonych do złożonej przez Komisję odpowiedzi na skargę, wynika, że w dokonanej korekcie finansowej uwzględniono wartość rekompensat.

68 Z powyższego wynika, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z prawem w części, w której dotyczy zwrotu kwot, których Królestwo Hiszpanii nie jest winne Sekcji Gwarancji EFOGR.

69 Jednakże z uwagi na to, że Królestwo Hiszpanii wniosło o stwierdzenie nieważności decyzji w zakresie kwot rekompensat wziętych pod uwagę przy ustalaniu korekty finansowej w stosunku do rachunków ww. agencji płatniczej, Trybunał obowiązany jest orzec co do tego żądania.

70 Mimo iż Komisja oświadczyła, że gotowa jest wziąć pod uwagę błąd popełniony podczas ustalania ostatecznej kwoty korekty w decyzji w sprawie zgodności z przepisami wspólnotowymi, podejmowanej na podstawie art. 7 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, to jednak Trybunał jest obowiązany wyciągnąć z tego naruszenia wszelkie konsekwencje w stadium badania zaskarżonej decyzji.

71 A zatem pojawia się pytanie, czy należy stwierdzić nieważność całej korekty finansowej w stosunku do rachunków agencji płatniczej dla Kastylii-La Manchy zawartej w zaskarżonej decyzji, czy też można orzec o częściowym stwierdzeniu nieważności tej korekty.

72 W związku z tym, że rząd hiszpański domaga się ewentualnie obniżenia kwot odnoszących się do rekompensat, należy uznać, iż w ten sposób żąda on stwierdzenia

nieważności korekt finansowych dokonanych w stosunku do ww. rachunków jedynie w tej części, która odnosi się do tych rekompensat.

73 Sąd wspólnotowy nie może orzec o nieważności całej decyzji, jeśli skarżący domaga się stwierdzenia nieważności tylko w stosunku do części danego aktu. Jednakże tym bardziej pozbawione podstaw jest orzekanie o nieważności zaskarżonej decyzji w części, jeśli zawartych w niej poszczególnych rozstrzygnięć nie da się rozdzielić.

74 A zatem należy zbadać, czy kwotę rekompensat da się oddzielić od rachunku dotyczącego uprawy roślin, co pozwoliłoby na dokonanie jego korekty, która dotyczyłaby jedynie tej kwoty.

75 W tym względzie lista najbardziej prawdopodobnych wartości nieprawidłowości ekstrapolowanych przez jednostkę certyfikującą na podstawie rachunków agencji płatniczej dla Kastylii-La Manchy, która figuruje we fragmentach sprawozdania w sprawie aprobaty, załączonych do złożonej przez Komisję odpowiedzi na skargę, pozwala na podstawie danych liczbowych ustalić, na czym polegał błąd Komisji, oraz rozdzielić kwoty odnoszące się do tych dwóch elementów korekty. W konsekwencji możliwe jest ograniczenie korekty finansowej jedynie do kwoty odnoszącej się do sektora uprawy roślin.

76 Ponieważ kwoty rekompensat da się oddzielić, można orzec o nieważności tej korekty w części, bez konieczności orzekania o nieważności całej korekty finansowej

dokonanej w stosunku do rachunków agencji płatniczej dla Kastylii-La Manchy w zaskarżonej decyzji.

77 Na podstawie powyższych rozważań należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji w zakresie zawartej w jej załączniku I, w ramach kwoty podlegającej odzyskaniu od Królestwa Hiszpanii, korekty finansowej rachunków agencji płatniczej dla Kastylii-La Manchy odpowiadającej kwocie rekompensat, w pozostałej zaś części skargę należy oddalić.

W przedmiocie kosztów

78 Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Jednakże, zgodnie z § 3 akapit pierwszy tego artykułu, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań Trybunał może postanowić, że każda ze stron poniesie swoje własne koszty. Z uwagi na to, że Królestwo Hiszpanii przegrało co do swoich żądań związanych z pierwszym zarzutem, zaś Komisja częściowo przegrała co do drugiego zarzutu, należy postanowić, że każda ze stron pokryje swoje własne koszty.

Z powyższych względów Trybunał (trzecia izba) orzeka, co następuje:

1) **Stwierdza się nieważność decyzji Komisji 2002/461/WE z dnia 12 czerwca 2002 r. w sprawie rozliczenia rachunków państw członkowskich dotyczących wydatków finansowanych przez Europejski Fundusz Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) Sekcja Gwarancji za rok budżetowy 2001 w zakresie zawartej w jej załączniku I, w ramach kwoty podlegającej odzyskaniu od Królestwa Hiszpanii, korekty finansowej rachunków agencji płatniczej dla Kastylii-La Manchy odpowiadającej kwocie rekompensat.**

2) **W pozostałej części skarga zostaje oddalona.**

3) **Królestwo Hiszpanii oraz Komisja Wspólnot Europejskich pokrywają własne koszty.**

Podpisy